

[Taanquist]

gange sagt, at vi må lære, at de ressourcer, der bliver overflødige i børnegruppen, kan overflyttes til andre aldersgrupper, og det er netop det, vi ønsker at gøre i denne forbindelse.

Jeg vil gerne understrege, at vi holder os inden for de økonomiske rammer, der i dag er gældende for tandplejeordningen. Der sker altså ingen udvidelse, så hr. Poulsgaard behøver ikke at være modstander af den grund.

Fru Merete Aarup og fru Bente Nielsen har næsten samstemmende talt pænt om sammenhængen, om valgfriheden, om koordineringen og igen taget udgangspunkt i det forebyggende. Det kan man ikke gøre. Der er intet forebyggende i indenrigsministerens forslag. Hvis man vil tage udgangspunkt i det forebyggende og i det opøgende, så ser man på, hvordan børnetandplejen har virket indtil i dag, og så fortsætter man med den.

Spørgsmålet om, hvornår man skal stoppe børnetandplejen, er ikke noget lille spørgsmål, og det er vel også derfor, fru Dagmar Mørk Jensen forsøger at snakke sig uden om det. Hvis man vil gøre sig den ulejlighed at læse citatet i det socialdemokratiske forslag fra ATFO-redegørelsen om, på hvilket tidspunkt børnetandplejen bør stoppe, så er der ingen tvivl om, at det vil være uforsvarligt at stoppe børnetandplejen før det 20. år. Der er ingen af de borgerlige partier eller ministeren, der har lært noget af erfaringerne, eller som har lyttet til ATFO-redegørelsen. Det er også betegnende, at netop de tandlæger, der har deltaget i udvalgsarbejdet i ATFO-gruppen, senere helt har underkendt det forslag, ministeren er kommet med, angiveligt på baggrund af ATFO-redegørelsen. Det er der ikke tale om.

Fru Birthe Hansen siger, at det er to meget forskellige forslag, og det vil jeg også gerne understrege. Det socialdemokratiske er et progressivt forslag, der udvider på grundlag af de erfaringer, vi har haft i børnetandplejen, mens indenrigsministerens forslag stort set betyder et stop for børnetandplejen og en ødelæggelse af det, vi har opnået indtil nu.

Fru Birthe Hansen siger ganske rigtigt, at dette ikke er en socialisering. Nej, det er ganske rigtigt; det har vi heller ikke været ude på. Vi har været ude på at fremsætte et forslag, der havde en realistisk chance for at blive vedtaget. Også det er grunden til, at vi

har holdt det inden for de økonomiske rammer, der gælder i dag. Vi mener stadig væk, at det er et forsvarligt forslag, selv om vi heller ikke selv vil kalde det nogen form for socialisering.

Dermed har jeg også imødegået fru Merete Aarups tale om, at dette er socialisering ad bagvejen. Det er det ikke. Det er et ganske almindeligt, reelt forslag, som skal komme hele befolkningen til gode ud fra de muligheder, der findes allerede i dag.

Så siger fru Birthe Hansen lidt kritiserende, at man burde bygge mere på det opøgende arbejde. Det har ikke fået ret meget plads i vort forslag, men der er dog en bemærkning om, at der for voksengruppen, især dem, der ikke har haft mulighed for at benytte tandplejetilbuddene, skal være en motivering. Det udtryk omfatter også opøgende virksomhed; vi forestiller os, at alle mennesker med visse mellemrum skal have en henvendelse om, at de nu burde opsøge en tandlæge. Det ligger altså i vort forslag.

Jeg er selvfølgelig meget ked af kristeligt folkepartis og hr. Steffensens stilling i denne sag. Der er her også tale om et socialt ansvar, og selv om kristeligt folkeparti normalt fremstiller sig selv som det parti, der varetager det sociale ansvar, oplever vi gang på gang, når der er tale om konkrete forslag, at man viger tilbage, og det er jeg utrolig skuffet over. Dette drejer sig om et socialt ansvar, og det ville hr. Steffensen kunne overbevise sig om, hvis han gennemgik nogle af de undersøgelser, der er lavet om folks tandplejevaner. Han ville se, at det er sociale forhold, der er årsag til, at en masse mennesker ikke har haft mulighed for at benytte de eksisterende tandplejetilbud.

Når socialdemokratiet har fremsat sit forslag, er det selvfølgelig, fordi dér ligger vort hjerte. Vi mener, at det giver rimelig mulighed for et ensartet tilbud om tandpleje til hele befolkningen. I sammenligning med, hvor forbitret modstand ministerens forslag indtil nu har mødt overalt, hvor det har været til diskussion, er jeg lidt ked af, at det forslag, socialdemokratiet har fremsat, ikke på samme måde er blevet kommenteret. Jeg vil meget stærkt håbe, at det også må blive taget op i den offentlige diskussion, for det er til syvende og sidst det, vi bør bygge den fremtidige tandpleje på.